

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị đoàn văn viết về chốn cũ, trường xưa và kỷ niệm một thời tuổi học trò: **Ký Ưc Ngô Quyền** của đồng hương **Nguyễn Mỹ Phương**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

KÝ ƯC NGÔ QUYỀN

Nguyễn Mỹ Phương

(thân tặng Lâm Sông Đông)

Giữa dòng đời hối hả của những ngày cuối Hạ, chẳng hiểu sao bước chân bỗng hoang đàng trở về nơi chốn cũ, đó là mái trường xưa Ngô Quyền với nhiều kỷ niệm của một thời xa xăm nào đó, của một người xa xôi nào đó, lòng chợt buồn khi tưởng nhớ chuyện cũ người xưa.

***“Ta sẽ về thăm lại nhánh sông xưa
Thương lại bóng hình người trăm năm trước”***
(Nguyễn Tất Nhiên)

Làm người góp nhặt những ký ức, lòng tôi bỗng thương lắm những cảm xúc “xa xưa”, “hoài niệm”, “trở về” “day dứt”... Cũng chẳng dễ gì có thể sống lại những ngày tháng cũ, “hương tình năm cũ”, dễ gì khơi gợi lại trong nhau, nhưng sẽ quay lại nơi ấy, giữa mùa “nắng Hạ lung linh”.

Cuộc trở về này, đã gieo vào lòng tôi biết bao cảm xúc. Và viết gởi cho anh giữa những tiếng ve rơi rớt lại sau thềm nắng, trong bóng phượng già, chỉ còn lại một cánh hoa phai màu. Tôi như thấy lại trong sân trường này ký ức của mấy mươi năm về trước, thấy dáng anh phiêu bồng, thấy hình ảnh cô nữ sinh áo trắng ngày xưa. Ngô Quyền! Ngôi trường trong ký ức, với những ngày thơ mộng trắng trong, với biết bao xao xuyến của nỗi lòng thuở thiếu thời con gái.

Dòng hoài niệm chợt như một cuộn phim quay chậm, đưa tôi trở về góc sân trường từng đứng đó e thẹn, trở về không gian của sân trường Ngô Quyền mùa Hạ năm 1974 rực rỡ sắc hồng hoa phượng, và tưởng nhớ tới anh, một người đã biệt xa quê.

Ngày ấy, cô nữ sinh lớp 11 là tôi đầy mộng mơ, mắt ướt nhạt nhòa trước những cuộc chia ly mùa Hạ. Từng ngẩn ngơ sầu với cuộc chia tay không lời hẹn ước, không có dịp tỏ bày một nỗi nhớ mênh mang.

Ký ức dầu đã nhạt voi cùng năm tháng, nhưng dấu ấn ngày ấy vẫn vẹn nguyên, lòng nhói đau khi không thể quên, cứ nhớ hoài về buổi Thuyết Trình “Đường Vào Đại Học” của Hội Cựu Học Sinh Trường Trung Học Ngô Quyền, Nhiệm Khoá 1973-1974 tổ chức, với sự hiện diện của anh Lâm Sĩ Đắt, Chủ Tịch Ban Chấp Hành.

Nhìn lại tám hình xưa, các anh: ..., Nguyễn Tất Nhiên, ..., Lâm Sĩ Đắt, Hồ Văn Lưu, Phan Văn Nghĩa, Nguyễn Văn Khánh, Nguyễn Tất, ..., phía sau là Hoàng Văn Việt, Nguyễn Thái Hải, ... và một vài người mà ký ức không thể quay về, đã làm nên buổi thuyết trình vô cùng sôi nổi, thu hút hàng trăm con tim cùng hướng về.

Ở hàng ghế gần nhất, anh đâu biết có một người lặng lẽ nghe, lặng lẽ nhìn như muốn ghi khắc giờ phút đẹp đẽ này, bởi chỉ ngày mai thôi, sân trường lại vắng bóng các anh, một mình tôi ở

lại với nỗi nhớ sẽ không biết tỏ cùng ai, và tôi biết, nó sẽ mãi mãi đi vào quá khứ của riêng tôi.

Còn nhớ “Cô Em Bắc Kỳ Nho Nhỏ” trong hình không?

Một vài lần chợt thấy bóng anh giữa sân trường vắng lặng, từ góc sân, tôi dõi nhìn theo; chỉ tiếc rằng, anh chẳng bao giờ ngoái nhìn lại để thấy thấp thoáng một bóng người đã đứng nép vội sau cánh cửa, tránh gặp mặt; và bởi biết rằng, có nhìn nhau, thì rồi cũng sẽ là hoài vọng. Cho đến tận khi đã xa xôi, khi đã cách xa nhau nửa vòng trái đất, tôi mới thấy tiếc nuối những ngày đã trôi qua, thâm lặng nhớ ai...

Rồi thời thế đổi thay, rồi ngôi trường Ngô Quyền cũng đi vào dĩ vãng. Lòng tôi vẫn cứ nuôi hoài một giấc mơ, một niềm yêu năm cũ...

Giữa ngổn ngang trăm mối tuổi đời qua bao mưa nắng, chợt dậy lên bao nỗi niềm khi trở lại nơi đây. Những gương mặt quen thuộc của lớp người đầy nhiệt huyết, của thời đại nhiều biến thiên dâu bể, thấy vẫn còn vang vọng đâu đây khúc hát ngày chia xa.

*Những kỷ niệm đời xin hãy còn xanh
Có một ngày mình bỏ trường bỏ lớp
Anh cũng đi như luật định trời dành
Em cũng đi như luật định trời dành...”*
(Nguyễn Tất Nhiên)

...Tôi tình cờ biết được câu chuyện của người xưa, về một tình yêu trong hoài vọng, cả hai có cùng một nỗi lòng, nhưng đành giấu kín theo năm tháng, bởi cuộc đời không bao giờ cho ta những điều ta mong ước, thời cuộc nhiều nhượng đã đẩy những bước chân non vào vòng xoay thời thế, họ đành ngậm ngùi chôn giấu những niềm riêng.

Nay đã đến lúc có thể góp nhặt những ký ức xa xưa, góp nhặt những suy tư trong cuộc đời sương gió, chốn bụi hồng thường làm ta thấy tiếc, ngậm ngùi, trăn trở:

*Những người muôn năm cũ.
Hồn ở đâu bây giờ?*

Nguyễn Mỹ Phương

7/2020.